

Blanka Čermáková

Blanka Čermáková má kumšt v genech. Oba rodiče učili na turnovské SUPŠ, ona vystudovala Arts management v oblasti muzeí a galerií. První pracovní zkušenosti získala v odboru umění a knihoven ministerstva kultury nejdříve jako referentka, pak ředitelka. Po čtyřech letech odešla do oddělení komunikace s veřejností na pražské AVU, kde čtrnáct let připravovala diplomantské výstavy, vedla Galerii AVU, věnovala se fundraisingové a publikační činnosti. V roce 2006 založila spolu s Janem Kalábem, Jakubem Neprašem a Michalem Cimalou Spolek Trafačka v bývalé vysočanské elektrostanici a od té doby vedla alternativní galerii, kde se za osm let uskutečnilo na 200 akcí pro veřejnost, vzniklo 35 uměleckých ateliérů a platforma se stala v roce 2016 v Holešovické tržnici základem pro vznik soukromé Trafo Gallery. Galerie se těší solidní návštěvnické pozornosti a zabývá se především prodejem a propagací umění v Česku a zahraničí. Když Blance Čermákové před pěti lety položil *Reportér Magazín* otázku, zda je v Česku dost lidí ochotných utrácet za umění, řekla: „Určitě je. Dorostla naše generace čtyřicátníků, kteří mají vkus i prostředky. Nemusí hned zakládat sbírky, stačí si jen pracovní či domácí prostředí vyzdobit něčím, co pro ně má smysl a dělá jim radost. Když se takovým lidem pak výtvarné umění stane koníčkem, dají důvěru nám či jiným galeriím, může se stát z koníčku dobrá investice.“

OBRAZ, KTERÝ MĚ KDYSI POPRVÉ VYKOLEJIL.

Asi nejvíc v dospívání Caravaggio pro jeho živost, hloubku a nezvyklé kompozice, ale pak v kontrastu přišlo první graffiti, které se mi líbilo a na Palmovce mě nepřestávalo fascinovat do doby, než ho někdo přetřel. Obě umělecké roviny mne pak na dlouho ovlivnily v životních cestách.

MOJE NEJMILEJŠÍ BARVA.

Podle nálady – každý den jiná...

STOLETÍ, VE KTERÉM BYCH CHTĚLA ŽÍT.

Zajímala by mě renesance ve Francii nebo v Itálii, ale ne na dlouho. A pak třeba rok 2228, asi taky na chvíli, jestli by to můj mozek zvládl.

OBLÍBENÁ BUDOVA.

Muzeum Louisiana v Dánsku. Nejde jen o členitost a nenápadnost budovy, ale její symbiózu s přírodou, sochařským parkem a mořským pobřežím. Kdybych mohla, bydlela bych tam.

MOMENT, KDY JSEM SE ROZHODLA ZASVĚTIT ŽIVOT UMĚNÍ.

Mí rodiče se v umění pohybovali profesně a já se stala jeho přirozenou součástí, asi aniž jsem se sama vědomě rozhodovala. A pak přednášky o umění a templářích na gymplu, to mě totálně strhlo a odjistilo bombu.

CO CHCI VIDĚT V KAŽDÉM MĚSTĚ.

Umění. Zajímavou architekturu. Kavárnu.

KNIHA, OD KTERÉ JSEM SE NAPOSLED NEMOHLA ODTRHNOUT.

Letnice Miroslava Hlauča. Magický realismus z fiktivní vesnice v horách, díky které jsem měla i živé noční sny.

GALERIE, KAM SE CHODÍM „SCHOVAT“.

Do naší, Trafo, skoro už dvacet let tu bydlím.

JAKÝ TALENT BYCH CHTĚLA MÍT.

Dar slova, umět psát, co cítím, a být u toho ještě i vtipná. A pak bych chtěla umět létat.

Z

Z ČEHO MÁM STRACH.

Ze smrti blízkých. Z třetí světové války. Z nadvlády tupců a xenofobů. Z útlaku humanistů a intelektuálů. Ze ztráty rozumu.

SPORTOVEC, KTERÉHO POVAŽUJU ZA UMĚLCE.

Možná tenista Jannik Sinner. Stejně jako velká část umělců působí jako introvert, vypracoval se od nuly a z nuzných poměrů a děsně jsem mu na posledním Wimbledonu fandila, až mi cukaly nohy.

ČINNOST, KTEROU JSEM NIKDY NEDĚLALA, ALE CHTĚLA BYCH JI ZKUSIT.

Jít na koncert Doors, kamarádit se s Nickem Cavem a vyhrát Wimbledon.

JAKÝ SPORT JE MI BLÍZKÝ.

Tenis, jóga, plavání, turistika, cyklistika.

VÝSTAVA, NA KTEROU NIKDY NEZAPOMENU.

Naposled asi retrospektiva Gerharda Richtera v Louis Vuitton Gallery v Paříži. Jsem fascinovaná, jak se za jeden život v jednom těle může potkat tolik uměleckých inovativních přístupů. Pokaždé se mě u něj dotkne něco jiného.

N

CO MĚ NAPOSLED DOJALO.

Dojímají mne občas filmy, jindy životní události, ale nejradši se dojímám smíchy. Většinou s kamarádkami.

POHYB, KTERÝ SLEDUJU NEJRADŠI.

Plynoucí vodu v přírodě, padající sníh, tah štětcem, ubíhající krajinu z okna vlaku.

POHYB, KTERÝ DĚLÁM NEJRADŠI.

Když dávám v tenise eso.

CO MI UDĚLALO V POSLEDNÍ DOBĚ NEJVĚTŠÍ RADOST.

Každý výlet po Česku nebo v zahraničí, kdy objevím naživo něco nového.

NA CO BYCH SE ZEPTALA MICHELANGELA.

Jestli by mi udělal akt.

Í

K

PŘIPRAVIL MILAN TESAŘ

